

WIN

Harlan Coben bij Boekeryj:

Vals spel
Tegenwerking
Vermist
Ontwricht
Schijnbeweging
Schaduwleven
Laatste kans
Niemand vertellen
Spoorloos
Geen tweede kans
Momentopname
De onschuldigen
Eens beloofd
Geleende tijd
Houvast
Verloren
Verzoeking
Levenslijn
Blijf dichtbij
Schuilplaats (jeugdthriller)
Zes jaar
Nu of nooit (jeugdthriller)
Ik mis je
Gevonden (jeugdthriller)
De vreemde
De verbeelding
Naar huis
Laat niet los
De ontdekking
Wild
Win

boekeryj.nl

HARLAN COBEN

WIN

**WIN LOCKWOODS NICHTJE PATRICIA WERD
TWINTIG JAAR GELEDEN ONTVOERD. NU IS HIJ
EINDELIJK DE DADER OP HET SPOOR.**

ISBN 978-90-225-8066-0
ISBN 978-94-023-1466-3 (e-book)
ISBN 978-94-023-6360-3 (audio)
NUR 330

Oorspronkelijke titel: *Win*
Vertaling: Jan Pott
Omslagontwerp: DPS Design & Prepress Studio, Amsterdam
Omslagbeeld: © Lee Avison / Trevillion Images
Zetwerk: Mat-Zet bv, Huizen

© 2021 Harlan Coben
© 2021 Nederlandse vertaling Meulenhoff Boekeryj bv, Amsterdam
Published by arrangement with Lennart Sane Agency AB.

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Voor Diane en Michael Discepolo
Met liefde en dankbaarheid

1

De bal vliegt bij het schot dat de beslissing zal brengen in het kampioenschap in een trage boog naar de basket.

Het laat me koud.

Iedereen in het Lucas Oil Stadion staart met open mond naar de bal.

Ik staar over het veld. Naar hem.

Ik zit natuurlijk *courtside*, pal achter de spelers, pal bij de middellijn. Een glorieuze superheld uit de stal van Marvel in een zwart t-shirt waarvan de mouwtjes als tourniquets om zijn biceps gesnoerd zijn, zit rechts naast me, waarschijnlijk ken je hem wel, en de gevierde rapper – heel Hollywood ligt aan zijn voeten – Swagg Daddy, wiens privéjet ik drie jaar geleden heb gekocht, verbergt zich links van me met een loom gebaar achter zijn eigen Swagg Daddy-zonnebril. Ik heb een zwak voor Sheldon (Swagg Daddy's echte naam), de man zelf, maar ook voor zijn muziek, maar zijn begroetingen zijn zo uitbundig en overdadig dat je je afvraagt wat hij van je wil. Hij jaagt me de rillingen over de rug.

Ik zelf laat me graag zien in een op maat gesneden krijtstreep, azuur, van Savile Row, een paar eveneens op maat gemaakte bordeauxrode schoenen van Basil, de meesterschoenmaker van G.J. Cleverley, een zijden stropdas in groen en roze, waarvan er slechts enkele zijn gemaakt door Lily Pulitzer, gecompleteerd met een speciaal vervaardigd pochet

van Hermès, dat met een hemelse precisie uit mijn linkerborstzak steekt.

Ik ben nogal speels.

Voor wie de ondertoon heeft gemist: ik ben ook rijk.

De bal zal met zijn epische vlucht de uitkomst bepalen van het fenomeen dat in college basketbal bekendstaat als de March Madness. Het is vreemd, als je er goed over nadenkt. Bloed, zweet en tranen, strategieën, scouten, coachen, eindeloze uren lang eenzaam schoten oefenen op je eigen oprit, eindeloos dribbelen, eindeloos de *three-man weave*, eindeloos gewichten heffen, eindeloos de longen uit je lijf sprinten, jaren in stinkende sportscholen van allerlei allooi, junior basketbal, basketbal op school, toernooien, highschool, de hele reut, jarenlang – en dat culmineert allemaal in dit ene moment in Newton en een ronde bol die met tegeneffect door de lucht vliegt naar een ijzeren ring.

Als het schot mist, is Duke University kampioen, als het raak is, zal alles en iedereen van South State University het veld op stormen om de overwinning te vieren. De superheld uit de Marvel-stal heeft op State gezeten. Swagg Daddy vergaarde zijn wijsheid, evenals ondergetekende, op Duke. Beiden kijken gespannen toe. Het publiek dat zich hees heeft geschreeuwd, valt stil. De tijd bevriest.

Nogmaals, ook al gaat het om mijn alma mater, het laat me koud. Ik begrijp het fenomeen supporter niet. Het heeft me nog nooit geïnteresseerd wie een strijd wint waaraan ik niet zelf (of iemand die me dierbaar is) actief deelneem. Waarom, vraag ik me vaak af, zou je?

Ik gebruik de tijd om me op hem te concentreren.

Hij heet Teddy Lyons. Hij is een van al die assistent-coaches op de bank bij South State. Het zijn er veel te veel. Hij is twee meter drie en zwaargebouwd, een bonk van een boerenkinkel, eenvoudig van geest. Big T – zo laat hij zich graag noemen – is drieëndertig. Dit is zijn vierde aanstelling als coach op een college. Ik heb begrepen dat hij tactisch wel het een en ander in zijn mars heeft, maar dat hij vooral uitblinkt in het rekruteren van talent.

Ik hoor de zoemer. De tijd is verstreken, maar de afloop van de wedstrijd staat nog altijd niet vast.

Het is zo stil in de zaal dat ik kan horen dat de bal de ring raakt.

Swagg grijpt mijn been. Superheld uit de Marvel-stal slaat een gespierde triceps voor mijn borst langs als hij zijn armen vol verwachting spreidt. De bal stuitert op de ring, twee keer, een derde keer, alsof dat dode object het publiek een beetje plagend in het ongewisse wil houden, voordat het een beslissing zal nemen wie komt bovendrijven en wie zal ondergaan.

Ik kijk nog steeds naar Big T.

Als de bal over de ring rolt en er vervolgens afvalt – definitief een mislukt schot – explodeert de tribune waar de supporters van de Blue Devils zitten. Vanuit een ooghoek zie ik hoe op de tribune van South State de lucht eruit loopt, alsof iemand er een stop uit heeft getrokken. Ik hou niet van het woord ‘ontredderd’, maar in dit geval lijkt het me toepasselijk. Leeggelopen en ontredderd. Meerdere toeschouwers storten in en barsten in tranen uit als het verlies tot hen doordringt.

Big T niet.

Superheld uit de Marvel-stal verbergt zijn knappe gelaat achter zijn handen. Swagg Daddy slaat zijn armen om me heen.

‘We hebben gewonnen, Win!’ roept Swagg. En dan, alsof het hem plotseling te binnen schiet: ‘We wínnen, Win!’

Ik frons mijn wenkbrauwen naar hem. Een frons die hem duidelijk maakt dat ik hogere eisen stel aan poëzie.

‘Ja... Je hebt gelijk,’ zegt Swagg.

Ik kan hem amper verstaan. Het gejuich is oorverdovend.

Hij buigt zich dichterbij me toe. ‘Ik ga mijn feestje opstarten!’

Hij rent de tribune af en mengt zich in het feestgedruis. Een kolken-de massa deint juichend en dronken van vreugde op het basketbalveld. Ik verlies Swagg uit het oog. Meerdere mensen slaan me op de schouder, op weg de tribune af, en nodigen me uit mee feest te vieren. Daar ga ik niet op in.

Ik kijk opnieuw in de richting van Teddy Lyons. Hij is verdwenen.
Niet voor lang echter.

Twee uur later zie ik Teddy Lyons opnieuw. Met de borst vooruit stapt hij op me af.

Dit is mijn dilemma.

Ik ga Big T 'beschadigen', zoals ze dat noemen. Kort en goed beschadigen, niet mis te verstaan. Ik weet nog niet hoe erg, maar de schade aan zijn gezondheid zal in ieder geval ernstig zijn.

Dat is niet mijn dilemma.

Mijn dilemma betreft de manier waarop.

Nee, ik maak me geen zorgen dat ik zal worden betrapt. Ik heb dit gepland. Big T heeft een uitnodiging gehad voor het knalfeest van Swagg Daddy. Hij is op weg ernaartoe via een vip-ingang – dat is hem in ieder geval voorgehouden, maar dat is het niet. Om precies te zijn vindt het feest hier niet eens plaats. De dreun van harde muziek die te horen is, komt ergens uit een gang. Puur voor de show.

Alleen Big T en ik zijn in dit pakhuis.

Ik heb handschoenen aan. Ik ben gewapend, zoals altijd, maar ik zal die wapens niet nodig hebben.

Big T komt dichterbij, dus terug naar mijn dilemma: sla ik hem zonder waarschuwing of ben ik, wat anderen noemen, sportief en bied ik hem een kans?

Dit heeft niets te maken met moraliteit of sportief of dat soort zaken. Het laat mij koud hoe het doorsnee volk dit zou noemen. Ik heb in mijn leven al menigmaal van me af geslagen. Als je strijd levert, blijken regels al heel snel van nul en generlei waarde. Je bijt, je schopt, je smijt met zand, je gebruikt een wapen, je doet wat je moet doen. Echt vechten gaat om overleven. Er worden geen prijzen uitgereikt en geen lofredes afgestoken voor sportiviteit. De een wint. De ander is een loser. Daarna is het voorbij. Het maakt niet uit of je 'gemeen speelt'.

Kortom, ik kan dit weerzinwekkende wezen zonder enige gewe-

tenswroeging en zonder waarschuwing slaan. Niets weerhoudt mij ervan om – laat ik me nog eens verlagen tot de taal van het klootjesvolk – ‘hem te trakteren op een onverwachte rotklap’. Eigenlijk was ik voortdurend al van plan hem onverwachts op zijn nek te springen. Met een knuppel of een mes of de kolf van mijn pistool. Afmaken die kerel.

Waarom dan nu dat dilemma?

Omdat ik denk dat ik in dit geval niet kan volstaan met het breken van enige botten. Ik wil de man krenken in zijn geest. Als die stoere jongen Big T een ogenschijnlijk eerlijk gevecht zou verliezen van mijn armzalige persoontje – ik ben ouder, veel kleiner, wel veel knapper (echt!), maar zo op het oog de wandelende definitie van een uitgeblust leven – zou dat een geweldige vernedering zijn.

Dat is wat ik voor Big T wil.

Hij is nog maar een paar stappen van me vandaan. Ik neem een besluit en doe een stap opzij waarmee ik hem de doorgang versper. Big T blijft staan en fronst zijn wenkbrauwen. Hij staart me een poosje aan. Ik glimlach naar hem. Hij glimlacht terug.

‘Ik ken jou,’ zegt hij.

‘Vertel.’

‘Jij was bij de game vanavond. Je zat courtside.’

‘Schuldig,’ zeg ik.

Hij steekt zijn enorme poot uit in mijn richting met de bedoeling mijn hand te schudden. Ik staar ernaar alsof hij uit de anus van een hond tevoorschijn is gefloept. Big T wacht heel even, een beetje onaangenaam verrast, en laat zijn hand dan weer zakken. Hij wekt de indruk van een klein kind dat getroost moet worden.

Ik glimlach opnieuw naar hem. Hij schraapt zijn keel.

‘Als je me wilt verontschuldigen...’ begint hij.

‘Nee, dat wil ik niet, nee.’

‘Wat?’

‘Je bent geloof ik een beetje traag hè, Teddy?’ Ik zucht. ‘Nee, ik wil je

niet verontschuldigen. Er is geen verontschuldiging mogelijk voor jou. Kun je me nu volgen?’

De wenkbrauwen worden opnieuw, zij het langzaam, gefronst. ‘Heb jij een probleem?’

‘Hm, nu moet ik kiezen.’

‘Hè?’

‘Ik zou kunnen zeggen: “Nee, jij hebt een probleem”, of “Ik? Nee hoor, geen wolkje aan de lucht” – zoiets – maar echt, geen van die dooddoeners spreekt mij echt aan.’

Big T lijkt perplex. Eigenlijk wil hij me gewoon aan de kant schuiven, maar hij kan zich waarschijnlijk nog herinneren dat ik op een vip-stoeltje zat, dus misschien ben ik een belangrijke persoon.

‘Eh,’ zegt Big T. ‘Ik ga nu naar het feest.’

‘Nee, jij gaat niet naar het feest.’

‘Pardon?’

‘Er is hier geen feest.’

‘Je bedoelt...’

‘Het feest is twee straten verderop,’ zeg ik.

Hij zet zijn enorme poten in zijn zij. Standaardpose van de coach. ‘Wat is hier verdomme aan de hand?’

‘Ik heb een verkeerd adres door laten geven. Die muziek? Die is louter en alleen voor de show. De beveiliging die je net heeft binnengelaten door de vip-ingang? Die werkt voor mij en is vertrokken op het moment dat jij binnen was.’

Big T knippert twee keer met zijn ogen. Hij doet een stap in mijn richting. Ik wijk nog geen centimeter.

‘Wat is er aan de hand?’ vraagt hij.

‘Ik ga je een pak slaag geven, Teddy.’

O, de breedte van die glimlach. Ineens. Niet te meten. ‘Jij?’ Zijn borstkas is ongeveer even breed en hoog als de wand van een squash-court. Hij komt nog dichterbij, torent boven mij uit en staart omlaag naar me met het zelfvertrouwen van een grote, sterke man, die van-

wege zijn omvang nog nooit heeft hoeven vechten en zelfs nog nooit is uitgedaagd. Dit is de amateuristische manier waarop Big T te werk gaat: dring jezelf met al je massa op aan je tegenstander en kijk toe hoe ze verschrompelen.

Ik verschrompel natuurlijk niet. Ik rek mijn nek en kijk hem aan. En dan zie ik een eerste teken van twijfel in de uitdrukking op zijn gezicht.

Ik wacht niet.

Zich zo aan me opdringen was een fout. Het betekent dat ik genoeg heb aan een korte, gemakkelijke beweging. Ik zet alle vijf vingers van mijn rechterhand recht naast elkaar, zodat ze een soort pijlpunt vormen en priem die in de richting van zijn hals. Na het contact begint er daarboven iets te gorgelen. Inmiddels heb ik een lage schop met de wreef uitgedeeld, die secuur aankomt op de zijkant van zijn rechterknie. Ik heb mijn huiswerk gedaan – hij is twee keer geopereerd aan de voorste kruisbanden van zijn rechterknie.

Ik hoor kraken.

Big T gaat onderuit als een eik.

Ik til mijn been op en raak hem hard met mijn hak.

Hij schreeuwt het uit.

Ik trap een tweede keer.

Hij schreeuwt het uit.

Ik trap een derde keer.

Het blijft stil.

Ik zal je de rest besparen.

Twee minuten later arriveer ik op het feest van Swagg Daddy. De beveiliging sluisst me soepel door het feestgedruis naar een backroom. Daar worden slechts drie soorten mensen toegelaten. Mooie vrouwen, beroemde koppen en dikke portemonnees.

We feesten erop los tot vijf uur 's ochtends. Dan vervoert een zwarte limousine Swagg Daddy en ondergetekende naar de luchthaven. De privéjet staat afgetankt op ons te wachten.

Swagg slaapt gedurende de vlucht terug naar New York. Ik neem een

douche – ja, mijn jet heeft een douche – ik scheer me en trek een grijs Kiton K50-werkkostuum aan met een visgraat.

Als we landen staan er twee zwarte limousines te wachten. Swagg voert een ingewikkeld toneelstukje op waaraan ik ook mag meedoen, iets met handen schudden en omhelzen, om afscheid te nemen. Hij neemt de ene limo naar zijn landgoed in Alpine. Ik neem de andere naar mijn kantoor in een achtenveertig verdiepingen tellende toren aan Park Avenue in Midtown Manhattan. Mijn familie is al eigenaar van de Lock-Horne Building vanaf het moment dat de toren in 1967 werd opgeleverd.

Ik neem de lift omhoog en stop op de derde verdieping. In deze ruimte was in het verleden een sportagentschap gevestigd dat werd gerund door mijn beste vriend, maar hij heeft de zaak een paar jaar geleden opgeheven. Daarna heb ik de ruimte te lang leeg laten staan, want hoop doet leven. Ik was ervan overtuigd dat mijn vriend van gedachten zou veranderen en zou terugkeren.

Dat deed hij niet. Dus slaan we een nieuw hoofdstuk open.

De nieuwe huurder is Fisher & Friedman, dat zichzelf adverteert als een ‘rechtsfirma voor slachtofferhulp’. Ik ben gevallen voor de website die iets concreter invult wat hun oogmerk is:

Wij helpen je de misbruikers, de stalkers, de viezeriken, de trollen, de perverselingen en de psychopaten in de ballen te trappen.

Onweerstaanbaar. Net als bij het sportagentschap dat de ruimte eerder huurde, ben ik ook een stille vennoot in deze firma.

Ik klop op de deur. Ik doe de deur open en steek mijn hoofd naar binnen als Sadie Fisher ‘Kom binnen’ roept.

‘Druk?’ vraag ik.

‘Het is een goed seizoen voor psychopaten,’ zegt Sadie zonder haar ogen van het scherm van haar computer te halen.

Ze heeft natuurlijk gelijk. Daarom heb ik geïnvesteerd. Het werk dat ze doen geeft me een goed gevoel, recht zoeken voor hen die misbruikt en mishandeld zijn, maar ik zie ook dat ‘de onzekere maar gewelddadige man’ (het zijn vrijwel altijd mannen) een groei-industrie is.

Sadie werpt eindelijk een blik in mijn richting. ‘Ik dacht dat jij naar de basketbalwedstrijd was in Indianapolis.’

‘Dat was ik ook.’

‘O ja, het privévliegtuig. Soms vergeet ik even hoe rijk jij bent.’

‘Nee hoor, dat doe je niet.’

‘Touché. Oké, wat is er aan de hand?’

Sadie draagt een bril die haar verandert in een hitsige bibliothecaresse, en een roze broekpak dat zich voegt naar haar lichaam en weinig verbergt. Dat is opzet, heeft ze me verteld. Toen Sadie begon met haar werk om vrouwen te verdedigen die seksueel waren misbruikt en belaagd, was haar verteld dat ze zich conservatief moest kleden, in kleren die vormeloos en kleurloos waren, en bijgevolg ‘onschuldig’. Sadie zag dat als een extra belediging voor slachtoffers.

Haar reactie? Ze deed het tegendeel.

Ik weet niet precies hoe ik het onderwerp moet aansnijden, dus zeg ik maar simpelweg: ‘Ik hoorde dat een van je cliënten is opgenomen in het ziekenhuis.’

Nu is ze een en al aandacht.

‘Denk je dat het passend zou zijn om haar iets te sturen?’ vraag ik.

‘Zoals wat, Win?’

‘Bloemen, chocola...’

‘Ze ligt op de intensive care.’

‘Een speelgoedbeest. Ballonnen.’

‘Ballonnen?’

‘Gewoon iets om haar te laten weten dat we aan haar denken.’

Sadies ogen gaan terug naar het scherm van de computer. ‘Het enige wat onze cliënt zou willen, is iets wat wij niet in staat lijken te geven, en dat is rechtvaardigheid.’

Ik doe mijn mond open om iets te zeggen, maar uiteindelijk hou ik me stil. Ik kies voor discretie en wijsheid in plaats van troost en vertoon van lef.

Ik draai me om en word geconfronteerd met twee mensen – een man en een vrouw – die doelbewust op me aflopen.

‘Windsor Horne Lockwood?’ vraagt de vrouw.

Nog voordat ze me met hun legitimatiebewijzen verblinden, weet ik dat ze de lange arm van de wet vertegenwoordigen.

Sadie weet het ook. Ze gaat automatisch staan en beweegt zich in mijn richting. Ik heb natuurlijk een leger aan juristen tot mijn beschikking, maar die gebruik ik voor zakelijke activiteiten. Als het persoonlijk werd, kwam mijn beste vriend, de man van het sportagentschap, tevens advocaat, altijd tussenbeide omdat hij mijn volle vertrouwen genoot. Nu hij een stap opzij heeft gedaan, lijkt Sadie zijn rol moeiteloos over te nemen.

‘Windsor Horne Lockwood?’ vraagt de vrouw opnieuw.

Dat is mijn naam. Om heel precies te zijn is het Windsor Horne Lockwood III. Ik ben, zoals de naam al suggereert, oud geld, en zo zie ik er ook uit, getuige de blozende gelaatskleur, het blonde haar dat naar grijs neigt, de verfijnde, aristocratische trekken en de toch wel vorstelijke houding. Ik verberg niet wat ik ben. Ik weet niet eens of ik dat zou kunnen.

Wat heb ik, vraag ik me af, fout gedaan met Big T? Ik ben goed. Ik ben heel goed. Maar ik ben niet onfeilbaar.

Dus waar heb ik een fout gemaakt?

Sadie staat nu bijna naast me. Ik wacht. In plaats van te antwoorden, laat ik haar vragen: ‘Wie wil dat weten?’

‘Ik ben *special agent* Karen Young van de FBI,’ zegt de vrouw.

Karen Young is zwart. Ze draagt een donkerblauw buttondownshirt onder een getailleerd cognackleurig leren jasje. *Très fashionable* voor een federale politieagente.

‘En dit is mijn partner, special agent Jorge Lopez.’

Lopez is meer lopendebandwerk. Zijn pak heeft de kleur van nat asfalt, zijn stropdas is droevig en vlekkerig rood.

Ze houden hun legitimatiebewijzen omhoog.

‘Waar gaat dit om?’ vraagt Sadie.

‘We willen graag met meneer Lockwood spreken.’

‘Dat idee had ik al,’ zegt Sadie een beetje vinnig. ‘Waarover?’

Karen Young glimlacht en stopt haar legitimatiebewijs weer in haar zak. ‘Over moord.’

2

We lopen een beetje tegen een muur aan. Young en Lopez willen me zonder verdere uitleg ergens mee naartoe nemen. Daar wil Sadie niets van weten. Uiteindelijk kom ik tussenbeide en sluiten we een soort overeenkomst. Ik ga met hen mee, maar ze zullen me niet verhoren of ondervragen zonder aanwezigheid van een raadsman.

Sadie, een wijze vrouw voor haar dertig jaar, vindt het maar niets. Ze trekt me opzij en zegt: ‘Ze gaan je toch ondervragen.’

‘Daar ben ik me van bewust. Dit is niet de eerste keer dat ik de autoriteiten tegenkom.’ Ook niet de tweede keer, of de derde keer... maar dat hoeft Sadie niet te weten. Ik wil de zaak niet langer traineren en ik wil me ook niet verschansen achter een muur van advocaten, om drie redenen: één, Sadie moet naar de rechtbank en ik wil haar niet ophouden. Twee, als dit met Teddy ‘Big T’ Lyons te maken heeft, geef ik er om voor de hand liggende redenen de voorkeur aan dat Sadie dat niet zo, laat ik zeggen, recht voor zijn raap te horen krijgt. Drie, het woord ‘moord’ heeft me nieuwsgierig gemaakt en ik ben nu eenmaal overmoedig. Dat beschouw ik niet als een karakterfout.

Eenmaal in de auto rijden we naar het noorden. Lopez rijdt, Young zit naast hem. Ik zit op de achterbank. Gek genoeg stralen beiden een spanning uit die je zonder sonar kunt opvangen. Ze proberen zich allebei heel professioneel te gedragen – dat lukt hen ook heel aardig – maar

onder de oppervlakte smeult iets, dat voel ik. Deze moord is bijzonder, anders dan gebruikelijk. Dat proberen ze te verbergen, maar opwinding is een feromoon dat niet ongemerkt aan mijn neus voorbij kan gaan.

Lopez en Young gaan van start met een gebruikelijk stilzwijgen. De theorie daarachter is vrij eenvoudig: de meeste mensen kunnen stilte niet verdragen en zullen alles doen om die te doorbreken, ook al leidt dat ertoe dat ze belastende uitspraken zullen doen.

Ik voel me bijna beledigd dat ze die tactiek op mij toepassen.

Ik trap er natuurlijk niet in. Ik settel me op de achterbank, zet mijn vingertoppen tegen elkaar en staar uit het raam alsof ik een toerist ben in deze grote, boze stad.

Na verloop van tijd zegt Young: ‘U bent geen onbekende voor ons.’

Ik steek mijn hand in mijn zak en druk op een knop op mijn telefoon. Het gesprek wordt nu opgenomen. Het gaat rechtstreeks de cloud in voor het geval een van mijn nieuwe vrienden bij de FBI voorstelt om te kiezen tussen het wissen van de opname of een defecte telefoon.

Ik ga allesbehalve achteloos op stap.

Young keert zich naar mij om. ‘Ik zei dat u geen onbekende voor ons bent.’

Ik zwijg.

‘U hebt klusjes gedaan voor het Bureau,’ zegt ze.

Dat ze iets weten van mijn banden met het Federal Bureau of Investigation verrast me, al laat ik dat niet zien. Ik heb meteen nadat ik aan Duke was afgestudeerd voor de FBI gewerkt, maar dat werk was uiterst vertrouwelijk. Het feit dat iemand – en dat moet iemand hoog in de boom zijn geweest – hun daarover heeft verteld, is een tweede signaal dat deze moordzaak geen doorsnee moordzaak is.

‘Ik heb gehoord dat u goed was,’ zegt Lopez. Hij kijkt me even aan in de achteruitkijkspiegel.

Het is een snelle omschakeling van het Grote Zwijgen naar de tactiek van de Vleierij. Ik geef geen kik.

We rijden Central Park West op, de straat waaraan ik woon. De kans lijkt me nu vrij klein dat deze moord iets van doen heeft met Big T. In de eerste plaats omdat ik weet dat Big T het heeft overleefd, zij het niet onbeschadigd. In de tweede plaats omdat de feds me meegenomen zouden hebben naar hun hoofdkwartier downtown, op Federal Plaza nummer 26, terwijl we nu de andere kant op rijden, naar mijn onderkomen in de Dakota, op de hoek van Central Park West en 72nd Street.

Daar denk ik over na. Ik woon alleen op het moment, dat betekent dat de vermoorde niet een geliefde of zo kan zijn. Het zou kunnen dat de rechtbank een huiszoekingsbevel heeft afgegeven voor mijn verblijf en dat er iets is gevonden waarmee ze me voor het blok willen zetten, maar dat lijkt me onwaarschijnlijk. Een van de portiers van de Dakota zou me hebben gewaarschuwd dat er een dergelijke invasie plaatsvond. Een van mijn systemen zou alarm hebben geslagen. Bovendien ben ik niet zo achteloos dat ik zaken die me in verlegenheid zouden kunnen brengen zomaar ten behoeve van de autoriteiten laat rondslingeren.

Tot mijn verbazing rijdt Lopez de Dakota zonder aarzeling voorbij. We rijden verder naar het noorden. Zes straten verder zie ik, als we langs het Museum of Natural History rijden, twee patrouillewagens van de NYPD geparkeerd staan voor de Beresford, nog zo'n achtenswaardig vooroorlogs appartementencomplex aan het begin van 81st Street.

Lopez bestudeert me nu in de achteruitkijkspiegel. Ik kijk hem aan en frons mijn wenkbrauwen.

De portiers van de Beresford dragen een uniform dat zo op het oog geïnspireerd lijkt door de Sovjetgeneraals uit de late jaren zeventig. Als Lopez de auto langs de stoeprand stilzet, kijkt Young me aan. Ze vraagt: 'Kent u iemand in dit gebouw?'

Mijn antwoord is een zwijgende glimlach.

Ze schudt haar hoofd. 'Goed, laten we gaan.'

Met Lopez rechts en Young links escorteren ze me zonder omhaal door de marmeren lobby een gereedstaande lift met houten lambrise-

ring in. Als Young op de knop voor de bovenste verdieping drukt, besef ik dat we ons naar ijle lucht begeven – figuurlijk, letterlijk, maar vooral monetair. Een van mijn werknemers, een vicepresident van Lock-Horne Securities, is eigenaar van een *classic six* op de derde verdieping van de Beresford, met een gedeeltelijk uitzicht op het park. Voor de eenvoudige zielen onder ons, een *classic six* is een zeskamerappartement van voor 1940. Mijn werknemer heeft er vijf miljoen voor betaald.

Young keert zich naar mij. ‘Enig idee waar we naartoe gaan?’

‘Omhoog?’ vraag ik.

‘Grappig.’

Ik knipper bescheiden met mijn ogen.

‘Bovenste verdieping,’ zegt ze. ‘Bent u daar ooit geweest?’

‘Ik geloof het niet.’

‘Ik dacht dat al die rijken elkaar kenden.’

‘Generaliseren is een slechte gewoonte,’ zeg ik.

‘Maar u bent toch wel eerder in dit gebouw geweest?’

De deur van de lift glijdt, begeleid door het geluid van een koperen bel, open zodat ik niet hoeft te antwoorden. Ik had verwacht dat we zouden uitkomen bij een statig appartement – liften bieden in penthouses meestal direct toegang tot de suite – maar we bevinden ons in een duistere gang. De wanden zijn behangen met een kastanjebruine stof. De deur rechts, die open staat, biedt toegang tot een wenteltrap van smeedijzer. Lopez loopt als eerste de trap op. Young gebaart dat ik hem moet volgen. Dat doe ik.

Overall ligt rommel.

Twee meter hoge stapels oude tijdschriften, kranten en boeken links en rechts op de traptreden. We moeten achter elkaar lopen – ik zie een exemplaar van *Time* uit 1998 – en soms zelfs zijdelings door de smalle doorgang.

De stank is verstikkend.

Het is een cliché, maar een cliché dat hout snijdt: niets ruikt als een

rottend menselijk lichaam. Young en Lopez bedekken hun neus. Ik niet.

De Beresford heeft vier torentjes, op elke hoek van het gebouw één. De trap voert naar de voet van het torentje op de noordoosthoek. De-gene die hier woont (of misschien is het juist om te zeggen: woonde), zo hoog boven New York in een van de meest prestigieuze gebouwen van Manhattan, was een fanatiek *hoarder*. We kunnen ons amper bewegen. Vier forensische rechercheurs in volle wapenuitrusting en met douchemutsen op, proberen zich een weg te banen door de rommel.

Het lijkt is al in een lijkzak geritst. Het verbaast me dat ze het nog niet hebben afgevoerd, maar alles aan deze zaak is vreemd.

Ik heb nog steeds geen idee waarom ik hier ben.

Young laat me een foto zien van iemand – naar ik aanneem het slachtoffer – de ogen gesloten, een wit laken tot aan de kin over het lichaam getrokken. Het is een oudere man met een bleke, naar grijs neigende huidtint. Ik denk dat hij voor in de zeventig geweest moet zijn. Hij is kaal, maar rond zijn hoofd heeft hij een rand grijs haar die tot over zijn oren is gegroeid. Hij heeft een zware, krullende baard die vies-wit is, zodat het lijkt of hij druk bezig was een schaap op te eten op het moment dat de foto werd geschoten.

‘Kent u hem?’ vraagt Young.

Ik kies voor de waarheid. ‘Nee.’ Ik geef haar de foto terug. ‘Wie is dat?’

‘Het slachtoffer.’

‘Ja, dat vermoeden had ik al, dank je. Zijn naam, bedoel ik.’

De agenten kijken elkaar even aan. ‘Dat weten we niet.’

‘Hebben jullie de eigenaar gevraagd?’

‘Wij vermoeden,’ zegt Young, ‘dat hij de eigenaar was.’

Ik wacht.

‘Deze torenkamer is bijna dertig jaar geleden gekocht door een bv via tussenkomst van een niet te traceren brievenbusmaatschappij.’

Niet te traceren. Dat ken ik maar al te goed. Ik maak regelmatig ge-

bruik van vergelijkbare financiële constructies, niet zozeer om belastingen te ontlopen, al is dat vaak een aangename bijkomstigheid, maar bij mij draait het – kennelijk net zo als in het geval van onze hoarder – vooral om anonimiteit.

‘Geen legitimatie?’

‘Tot nu toe hebben we niets gevonden.’

‘Het personeel van het complex?’

‘Hij woonde hier alleen. Leveranties werden onderaan de trap achtergelaten. Het gebouw heeft geen beveiligingscamera’s in de gangen boven de begane grond – of, als ze die wel hebben, geven ze dat niet toe. Bijdragen voor het onderhoud van het gebouw en dergelijke werden op gezette tijden betaald door de bv. Volgens de portiers was de Heremiet – zo noemden ze hem – een kluizenaar van jewelste. Hij ging zelden de deur uit en als hij dat deed, wikkelde hij een sjaal om zijn gezicht en verliet hij het gebouw door een geheime achteruitgang in de kelder. De huismeester heeft hem net vanochtend gevonden, omdat de stank een verdieping lager waarneembaar werd.’

‘En niemand in het gebouw weet wie hij is?’

‘Tot nu toe niet,’ zegt Young. ‘Maar we gaan nog van deur tot deur.’

‘Dan is de voor de hand liggende vraag...’ zeg ik.

‘Ja?’

‘Waarom ben ik hier?’

‘De slaapkamer.’

Young lijkt te verwachten dat ik daarop reageer. Dat doe ik niet.

‘Komt u maar mee.’

Als we naar rechts lopen, richting de slaapkamer, zie ik het gigantische ronde planetarium van het Museum of Natural History aan de andere kant van de straat. Links zie ik Central Park in al zijn glorie. Mijn appartement heeft ook een benijdenswaardig uitzicht op Central Park, al heeft de Dakota maar acht verdiepingen, terwijl we hier toch ergens boven de twintigste verdieping moeten zijn.

Ik laat me niet zo gemakkelijk verrassen, maar als ik de slaapkamer

binnenloop – als ik zie waarom ze me hiernaartoe hebben gebracht – blijf ik als aan de grond genageld staan. Ik verroer me niet meer, ik staar alleen maar. Ik glij weg in het verleden, alsof wat ik voor me zie een tijdmachine is. Ik ben een jongetje van acht dat de salon van zijn grootvader in Lockwood Manor binnensluipt. De rest van de familie is nog buiten in de tuinen. Ik heb een zwart pak aan en sta alleen op de in fraaie patronen aangelegde parketvloer. Dat is nog voor de familie uit elkaar is gevallen, maar misschien is dit wel, als ik er nu op terugkijk, het moment waarop de eerste scheuren ontstaan. Het is de dag van de begrafenis van mijn grootvader. In deze salon, het vertrek waar hij het liefste verbleef, is een zoetige desinfecterende spray gebruikt, maar de vertrouwde, vertroostende geur van grootvaders pijp overheerst nog steeds. Ik geniet ervan. Ik steek een onderzoekende hand uit en raak voorzichtig het leer aan van zijn lievelingsfauteuil, bijna alsof ik verwacht dat hij er plotseling zal zitten, met zijn gebreide vest, pantoffels, pijp, enzovoort. Na een tijdje heeft mijn achtjarige ik voldoende moed bij elkaar geschraapt om in de fauteuil te klimmen. Als ik erin zit, kijk ik omhoog naar de muur boven de open haard, net zoals grootvader zo vaak deed.

Ik weet dat Young en Lopez naar me kijken in afwachting van een reactie.

‘Eerst,’ zegt Young, ‘dachten we dat het een vervalsing moest zijn.’

Ik blijf staren, net als mijn achtjarige ik deed in die voor hem veel te grote leren fauteuil.

‘Dus hebben we een curator opgevist uit het Met aan de andere kant van het park,’ gaat Young verder. Met het Met bedoelt ze het Metropolitan Museum of Art. ‘Ze wil het eigenlijk even van de wand halen en een paar testjes doen, gewoon om het zeker te weten, maar ze was er vrij zeker van dat dit het origineel is.’

De slaapkamer van de hoarder is, in tegenstelling tot de rest van het appartement, een schone, opgeruimde en functionele ruimte. Het bed dat tegen de muur staat, is opgemaakt. Het is een kaal frame zon-